

Arrest

nr. 222 304 van 6 juni 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. BAEYENS
Gentsesteenweg 30
9200 DENDERMONDE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 17 augustus 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 7 augustus 2018 waarbij een inreisverbod van twee jaar wordt opgelegd (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 15 april 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 mei 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. ZLATEVA, die *loco* advocaat A. BAEYENS verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché N. ONRAET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 4 juni 2013 dient de verzoeker bij de Belgische autoriteiten een verzoek om internationale bescherming in.

Op 10 september 2013 wordt de verzoeker bevolen om het grondgebied te verlaten binnen de dertig dagen (bijlage 13quinquies).

Op 27 augustus 2013 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bevestigd bij arrest nr. 116 911 van 15 januari 2014.

De termijn om het grondgebied te verlaten wordt vervolgens verlengd tot 31 januari 2014.

Op 9 juli 2014 wordt de verzoeker bevolen om het grondgebied te verlaten binnen de zeven dagen (bijlage 13).

Op 5 februari 2018 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 9 mei 2018 beslist de gemachtigde van de toenmalig bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) dat de aanvraag op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk is. Op diezelfde datum beslist de gemachtigde tot de afgifte van een bevel om het grondgebied onmiddellijk na de kennisgeving te verlaten (bijlage 13).

Op 7 augustus 2018 beslist de gemachtigde tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Op 7 augustus 2018 beslist de gemachtigde tevens om de verzoeker een inreisverbod van twee jaar op te leggen.

Dit inreisverbod is de thans bestreden beslissing. Zij werd aan de verzoeker, onder de vorm van een bijlage 13sexies, ter kennis gebracht op 7 augustus 2018 en is als volgt gemotiveerd:

“(…)

INREISVERBOD

Aan de Heer, die verklaart te heten:

Naam: M.

Voornaam: A. R.

Geboortedatum: (...)1981

Geboorteplaats: K.

Nationaliteit: Nigeria

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 07/08/2018 gaat gepaard met dit inreisverbod.

REDEN VAN DE BESLISSING:

(Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de politiezone van Wetteren op 06/08/2018 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- ☐ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
- ☐ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Hij kreeg verschillende bevel om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste betekend werd op 19/06/2018. Deze vorige beslissingen tot verwijdering werden niet uitgevoerd. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen haar evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken.

Een dwangverwijdering is proportioneel. Geen termijn wordt, gelet op wat voorafgaat, toegekend.

Betrokkene diende op 04/06/2013 een verzoek tot internationale bescherming in. Het CGVS verwierp deze aanvraag op 27/08/2013. Betrokkene nam kennis van deze beslissing en van het bevel om het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen (13qq van 10/09/2013). Hij diende vervolgens een beroep in bij de RVV tegen deze beslissing. Dit beroep werd definitief verworpen op 15/01/2014. Door het CGVS en de RVV werd na diepgaand onderzoek vastgesteld dat verzoeker niet voldeed aan de voorwaarden opgenomen in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en haar bijgevolg geen vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kon toegekend worden. Uit deze vaststelling kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou haar gewijzigd dat betrokkene bij haar verwijdering toch een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene deed een aanvraag tot regularisatie in het kader van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 en dit op 05/02/2018. DVZ verwierp deze aanvraag op 09/05/2018. Betrokkene kreeg opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten.

Betrokkene verklaart bij zijn aanhouding op 06/08/2018 door de politie van Wetteren dat zijn leven in gevaar is in Nigeria omwille van de aanwezigheid van Boko Haram. Hij brengt echter geen concrete elementen aan die deze vrees kunnen staven. De vrees voor vervolging werd bovendien uitvoerig onderzocht door het CGVS.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig haar om aan te nemen dat zij in Afghanistan een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Bij zijn arrestatie op 06/08/2018 door de politie van Wetteren verklaart betrokkene verder dat hij lijdt aan hepatitis B. hij neemt hiervoor geen medicatie.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn. Betrokkene zal bovendien eenmaal in het centrum nogmaals onderzocht worden door een arts die zal nagaan of betrokkene in het centrum kan verblijven en of zij 'fit-to-fly' is. Dit vormt een bijkomende garantie tegen een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene woont samen met O. S. N. (OV ...) een Nigeriaanse onderdaan met een verblijfsrecht in België en haar dochter I. L. (°(...).2015). Betrokkene ondernam tot op heden geen stappen om deze relatie officieel te maken. Bovendien opent het samenwonen met een persoon in legaal verblijf geen automatisch recht op verblijf. Hij kan eenmaal terug in Nigeria een procedure opstarten om op legale wijze terug te keren naar België. Het staat mevrouw O. bovendien vrij om betrokkene achterna te reizen naar Nigeria om daar het familiale leven verder te zetten. Hij kan de opschorting van onderhavig inreisverbod aanvragen in overeenstemming met de vigerende bepalingen ter zake om zijn eventuele partner in België te komen bezoeken.

Aangezien er een minderjarig kind in het dossier aanwezig is, dienen we rekening te houden met het 'hoger belang van het kind'. Het is onduidelijk in hoeverre betrokkene daadwerkelijk een intieme,

familiale band met L. heeft opgebouwd. Volgens de 9bis aanvraag zou betrokkene voor dit kind zorgen. Hij is echter niet de vader van dit kind en heeft het ook niet geadopteerd. Er is ook niet bewezen dat hij financiële ondersteuning biedt aan het gezin. Betrokkene en mevrouw O. wonen volgens het rijksregister nog niet zo lang samen aangezien mevrouw O. tot 22/05/2017 officieel samenwoonde met de vader van L., I. C.. Het is onduidelijk sinds wanneer betrokkene effectief bij het gezin inwoont. Het kind heeft nog haar biologische vader en haar moeder in België, wellicht zijn deze personen belangrijker bij haar opvoeding en ontwikkeling dan betrokkene, die ze nog maar korte tijd kent. Een verwijdering van betrokkene schaadt de belangen van het kind dus niet.

Betrokken zou sinds 2013 in België verblijven. Volgens de regularisatieaanvraag is er sprake van inburgering en gaat betrokkene wekelijks naar de kerk. Men kan zich de vraag stellen in hoeverre dit werkelijk elementen van inburgering zijn. Langdurig verblijft opent geen recht op verblijf. Betrokkene spreekt waarschijnlijk nog de taal van het land van herkomst, bracht daar het grootste deel van zijn leven door en heeft er waarschijnlijk nog familie/vrienden/kennissen wonen. Het opbouwen van een nieuw leven alhier zal waarschijnlijk niet zo moeilijk zijn. Bovendien betreft het hier een eerste toelating tot verblijf. Met deze beslissing mengt de overheid zich dus niet in het familiale en in het privéleven van betrokkene. Bovendien weegt het belang van de overheid in haar strijd tegen de illegaliteit op tegen het belang van het individu om zijn illegaal verblijf op Belgische bodem verder te zetten. Er is met andere woorden van een inbreuk op artikel 8 van het EVRM geen sprake.

In bovenstaande paragrafen gingen wij uitvoerig in op het familiale leven en de gezondheidstoestand van betrokkene. Wij hielden ook rekening met het hoger belang van het kind. We stelden geen inbreuk vast op artikel 74/13 van de wet van 15/12/1980.

Twee jaar.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om zonder de daartoe vereiste machtiging te werken. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole en op de bescherming van de economische en sociale belangen, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.
(...)"

2. Over de rechtspleging

2.1. De verzoeker heeft een syntheseseminarie neergelegd. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de vreemdelingenwet doet de Raad uitspraak op basis van de syntheseseminarie "behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 (van de vreemdelingenwet)".

2.2. Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, van formele motiveringsplicht zoals vervat in de artikelen 2, 3 en 4 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het redelijkheidsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

In de syntheseseminarie wordt het eerste middel als volgt toegelicht:

"EERSTE MIDDEL:

- Schending van artikel 74/11 Vreemdelingenwet;
- Schending van de artikelen 2, 3 en 4 van de wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (formele motiveringsplicht);
- Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Art. 74/11 Vreemdelingenwet stelt het volgende:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

[- De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden;

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

§ 2. De minister of zijn gemachtigde onthoudt zich er van een inreisverbod op te leggen wanneer hij het verblijf van de onderdaan van een derde land overeenkomstig artikel 61/3, § 3, of 61/4, § 2 beëindigt, onverminderd § 1, tweede lid, 2°, op voorwaarde dat hij geen [- bedreiging]1 vormt voor de openbare orde of nationale veiligheid.

De minister of zijn gemachtigde kan zich onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen.

§ 3. Het inreisverbod treedt in werking de dag waarop de beslissing met betrekking tot het inreisverbod wordt bekend.

Het inreisverbod kan niet ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4.]Artikel 2 van de wet van 29.07.1991 stelt de "uitdrukkelijke" motivering van de betrokken bestuurshandelingen vast. Dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt meegedeeld aan de betrokkene niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. "

Art. 74/11, §1, 2de lid Vreemdelingenwet stelt dat een inreisverbod van maximum drie jaar kan opgelegd worden. Art. 74/11 voorziet immers slechts in een mogelijkheid voor de verwerende partij om een inreisverbod op te leggen en geenszins in een verplichting om dit effectief te doen.

Volgens artikel 3 van dezelfde wet draagt het bestuur de verplichting om de genomen beslissing eveneens op "afdoende" wijze te motiveren. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Volgens de Raad van State betekent het afdoende karakter van de motivering dat "de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen" (R.v.St., nr. 224.248 van 04.07.2013). De afdoende formele motivering moet aldus de rechtsbescherming van de betrokkene garanderen.

"Afdoende" verwijst eveneens naar de evenredigheid van de motivering in rechte en in feite met het belang van de genomen beslissing, dat er dus een verband moet zijn tussen het belang, de aard en het voorwerp van de beslissing, aan de ene kant, en het belang dat wordt gehecht aan de motivering, aan de andere kant. Niet alle bestuurshandelingen zullen in dezelfde mate formeel moeten worden gemotiveerd. Wanneer de overheid beschikt over een discretionaire bevoegdheid, dient haar motivering in extenso en uitgebreider te gebeuren. De beslissingen waarvan de motivering vaag, nietszeggend of loutere stijlformules inhouden, dienen te worden vernietigd (R.v.St., nr. 52.909 van 14.04.1995; R.v.St., nr. 44.141 van 20.09.1993; R.v.St., nr. 77.502 van 09.12.1998; R.v.St., nr. 77.732 van 18.12.1998; R.v.St., nr. 83.771 van 01.12.1997; R.v.St., nr. 86.567 van 04.04.2000; R.v.St., nr. 90.169 van 12.10.2000).

Het loutere feit dat een beslissing formeel is gemotiveerd, betekent niet dat de verzoekende partij geen kritiek meer zou kunnen leveren op die formele motivering. Zelfs al is een beslissing formeel gemotiveerd, en zelfs al kent de verzoekende partij aldus de motieven, dan nog kan die verzoekende partij kritiek uiten op het feit dat de motivering niet afdoende is (R.v.St., nr. 202.029 van 18.03.2010).

Door louter te verwijzen naar de wettelijke mogelijkheid tot het opleggen van een inreisverbod, verduidelijkt verwerende partij evenmin waarom zij een maatregel met een dergelijke ernstige impact noodzakelijk acht.

Ook in de aanvullende nota met opmerkingen voor verweerder wordt evenmin de reden uiteengezet waarom er een dergelijk inreisverbod aan conculant wordt opgelegd.

De aanvullende nota voor verwerende partij stelt:

"Daarbij werd ook rekening gehouden met de specifieke omstandigheden van het dossier (o.a. artikel 3 en 8 van het EVRM).

Op welke wijze dan wel rekening wordt gehouden met de concrete omstandigheden, eigen aan het dossier, is geenszins duidelijk en blijkt niet uit de besteden beslissing. Ook de wijze hoe er hoegenaamd wordt rekening gehouden met art. 3 en art. 8 EVRM is niet duidelijk.

Een motivering die enkel stelt dat betrokkene "geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten" en hierbij te verwijzen naar onder meer de asielprocedure van conculant, zonder te verwijzen naar de concrete details in het dossier, kan nauwelijks blijf geven van een afdoende onderzoek naar de feitelijke situatie.

Het feit dat verwerende partij naar de asielprocedure verwijst van conculant, zonder er verder rekening mee te houden, toont aan dat verwerende partij bij het opleggen en het bepalen van het inreisverbod geenszins rekening heeft gehouden met de specifieke omstandigheden in het dossier.

Conculant verblijft reeds sedert 2013 in België, heeft zich geïntegreerd en een sociaal netwerk opgebouwd. Conculant heeft bovendien een relatie met een vrouw die legaal in België verblijft waarbij hij de zorg en opvang van haar kind reeds geruime tijd voor zijn rekening nam. Hij vormde als het ware een gezin met hen.

Verwerende partij had minstens de partner van conculant, mevrouw O. S. N., moeten horen vooraleer er een beslissing kon worden genomen omtrent het inreisverbod van conculant. Op die manier kon het relaas van conculant getoetst worden en kon rekening gehouden worden met haar standpunt bij het beoordelen van de concrete situatie.

In die zin schendt de bestreden beslissing art. 74/11, §1 Vreemdelingenwet, alsook de artikelen 2 & 3 van de Wet van 29 juli 1991.

De weergegeven motivering kan immers geenszins de beslissing om een inreisverbod op te leggen schragen.

Het inreisverbod betreft conform art. 74/11, §1, 2de lid maximaal drie jaar. Sedert de Raad van State geoordeeld heeft dat verwerende partij niet automatisch een inreisverbod van drie jaar mag opleggen, wordt quasi in elk dossier een inreisverbod opgelegd van twee jaar.

Conculant heeft hierboven reeds verwezen naar een schending van de formele motiveringsverplichting en ook bij het bepalen van de duurtijd van het inreisverbod, is er opnieuw sprake van een schending dienaangaande. Nergens blijkt uit de bestreden beslissing waarom er in casu een inreisverbod werd opgelegd van twee jaar. De enige reden die verwerende partij aanhaalt is omdat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd door conculant. Hij betwist dit geenszins, doch benadrukt dat dit niet staat waarom er net een inreisverbod wordt opgelegd van twee jaar.

Conculant verwijst in die zin naar het arrest nr. 138 013 van 6 februari 2015, hetgeen het volgende stelt omtrent het opleggen van een inreisverbod:

"Zoals blijkt uit de bewoordingen van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet is het duidelijk dat de weigering om aan de terugkeerverplichting te voldoen op zich enkel het inreisverbod zelf schraagt, doch niet de duur ervan. Wat betreft de informatie over de betekenis van het bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheid tot vrijwillige terugkeer verduidelijkt verweerder in de nota dat deze moet blijken uit de identificatiefiche in het administratief dossier. Het geven van deze informatie zou plaats gevonden hebben door de gemeente Turnhout bij de betekening op 15 juli 2014 van de bijlage 21 met bevel om het grondgebied te verlaten in het kader van de Omzendbrief van 10 juni 2011. De Raad kan in het administratief dossier enkel vaststellen dat verweerder op 2 juli 2014 de burgemeester heeft verzocht bij de betekening van het bevel alle bepalingen opgenomen in de Omzendbrief van 10 juni 2011 toe te passen en het bureau Sefor op de hoogte te brengen van de ondernomen stappen. Verder blijkt nog dat de bijlage 21 met bevel werd betekend op 15 juli 2014 en enkele data met betrekking tot de

opvolging van de terugkeer worden vermeld. Daargelaten de vraag of verzoeker al dan niet door de gemeente werd ingelicht omtrent de betekenis van een bevel en de mogelijkheid van vrijwillige terugkeer, acht de Raad het kennelijk onredelijk dat hieruit enige afweging of onderzoek zou moeten blijken betreffende de specifieke omstandigheden van de betrokkene om de duur van het inreisverbod te bepalen "

Concluant benadrukt dat er geen onderzoek geweest is waaruit blijkt dat er rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden van het dossier.

Verwerende partij werd in het verleden reeds terecht gewezen door de Raad van State omtrent de gebrekkige motivering van een inreisverbod. Doch lijkt concluant opnieuw een beleid te voeren waarbij er standaard zonder meer een reisverbod wordt opgelegd van vier jaar bij fraude en twee jaar in dossiers zonder fraude.

Verwerende partij toont ook hier geenszins aan dat zij rekening houdt met de omstandigheden in de specifieke situatie van concluant.

De weergegeven motivering kan geenszins de beslissing om een inreisverbod op te leggen voor een duurtijd van twee jaar schragen.

Door geen afweging te maken rekening houdend met de specifieke omstandigheden van concluant, heeft de gemachtigde prima facie op een kennelijk onredelijke wijze gehandeld, hetgeen een schending inhoudt van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Bij het nemen van de bestreden beslissing heeft de verwerende partij immers gebruik gemaakt van haar discretionaire bevoegdheid betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Bij de uitoefening van haar discretionaire bevoegdheden beschikt de overheid over een ruime beoordelingsbevoegdheid, hoewel deze steeds de redelijkheid als grens heeft. Het is dus niet omdat de overheid beschikt over een discretionaire bevoegdheid dat zij in alle vrijheid haar beleidskeuze kan maken. Zij blijft immers altijd onderworpen aan het redelijkheidsbeginsel.

Gelet op de afwezigheid van een deugdelijke motivering betreffende de noodzaak tot het opleggen van een inreisverbod voor twee jaar en het feit dat verwerende partij zeer onredelijk en onzorgvuldig gehandeld heeft bij het nemen van de bestreden beslissing, is deze dan ook nietig en dient zij door Uw Raad te worden vernietigd."

3.1.1. De formele motiveringsplicht, zoals vervat in de bepalingen van de wet van 29 juli 1991, verplicht de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing op duidelijke wijze de determinerend motieven aangeeft op grond waarvan deze beslissing is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1 en 2°, van de vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite waarom de verzoeker een inreisverbod wordt opgelegd. Er wordt met name vastgesteld dat er voor het vrijwillig vertrek geen termijn is toestaan en dat de verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan verschillende eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten die hem werden betekend (waarvan de meest recente op 19 juni 2018).

De verzoeker meent evenwel dat de bestreden beslissing niet afdoende werd gemotiveerd.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepalingen.

In casu maakt de bestreden beslissing toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° en 2°, van de vreemdelingenwet om de verzoeker een inreisverbod van twee jaar op te leggen.

Artikel 74/11, §1, van de vreemdelingenwet, zoals van toepassing op de datum van de thans bestreden beslissing, bepaalt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...)”

Overeenkomstig het artikel 74/11, eerste lid, van de vreemdelingenwet wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld *“door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”*. Wanneer toepassing wordt gemaakt van artikel 74/11, tweede lid, 1° en 2°, van de vreemdelingenwet, *quod in casu*, legt de gemachtigde een inreisverbod op van *“maximum drie jaar”*.

De verzoeker brengt in de eerste plaats een hoofdzakelijk theoretische uiteenzetting naar voor. Het spreekt voor zich dat hij hiermee nog geen schending aantoonde van de formele motiveringsplicht. De verzoeker betoogt verder dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet in de mogelijkheid voorziet om een inreisverbod op te leggen en geenszins in een verplichting om dit effectief te doen. Hij stelt tevens dat de loutere verwijzing naar zijn asielprocedure, zonder te verwijzen naar de concrete details van het dossier, aantoonde dat er geen rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden in het dossier.

De Raad wijst er dienaangaande op dat de gemachtigde, overeenkomstig het *in casu* van toepassing zijnde artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° en 2°, van de vreemdelingenwet, in voorkomend geval in principe verplicht is om een inreisverbod op te leggen. Artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° en 2°, van de vreemdelingenwet bepaalt immers op stellige wijze dat de beslissing tot verwijdering *“gepaard gaat met”* een inreisverbod indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. Dat er in principe een verplichting is om een inreisverbod op te leggen, blijkt tevens uit het bepaalde in artikel 74/11, §2, tweede lid, van de vreemdelingenwet dat voorziet dat de gemachtigde zich *“kan”* onthouden van het opleggen van een inreisverbod in individuele gevallen, omwille van humanitaire redenen. De gemachtigde heeft dus wel *“de mogelijkheid”* om in individuele gevallen en om humanitaire redenen geen inreisverbod op te leggen, doch dit doet geen afbreuk aan de algemene regel dat een inreisverbod moet worden opgelegd. Het is dan ook niet de algemene regel (het opleggen van het inreisverbod) maar de uitzondering (geen inreisverbod opleggen) die noopt tot een specifieke motivering.

In weerwil van de beweringen van de verzoekers, die niet betwist dat hij geen gevolg gaf aan de verschillende eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten en dat er ook voor het vrijwillig vertrek geen termijn werd toegestaan, bestaat er in hoofdzaak van de gemachtigde in beginsel dus wel degelijk een verplichting om een inreisverbod op te leggen en betreft het geen loutere mogelijkheid. De beslissing om een inreisverbod op te leggen (los van de termijn ervan) is dan ook op pertinente en draagkrachtige wijze gemotiveerd door de vermelding en feitelijke toelichting dat de verzoeker een (*in casu*: meerdere) vroegere beslissing(en) tot verwijdering niet heeft uitgevoerd en dat er ook voor het vrijwillig vertrek geen termijn werd toegestaan.

De Raad stelt verder vast dat in de bestreden beslissing ook uitdrukkelijk wordt gemotiveerd omtrent de specifieke geldingsduur van het inreisverbod, alsook omtrent de specifieke omstandigheden van verzoekers geval.

De bestreden beslissing bevat hieromtrent de volgende motieven:

“Betrokkene diende op 04/06/2013 een verzoek tot internationale bescherming in. Het CGVS verwierp deze aanvraag op 27/08/2013. Betrokkene nam kennis van deze beslissing en van het bevel om het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen (13q van 10/09/2013). Hij diende vervolgens een beroep in

bij de RVV tegen deze beslissing. Dit beroep werd definitief verworpen op 15/01/2014. Door het CGVS en de RVV werd na diepgaand onderzoek vastgesteld dat verzoeker niet voldeed aan de voorwaarden opgenomen in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en haar bijgevolg geen vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kon toegekend worden. Uit deze vaststelling kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou haar gewijzigd dat betrokkene bij haar verwijdering toch een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene deed een aanvraag tot regularisatie in het kader van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980 en dit op 05/02/2018. DVZ verwierp deze aanvraag op 09/05/2018. Betrokkene kreeg opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten.

Betrokkene verklaart bij zijn aanhouding op 06/08/2018 door de politie van Wetteren dat zijn leven in gevaar is in Nigeria omwille van de aanwezigheid van Boko Haram. Hij brengt echter geen concrete elementen aan die deze vrees kunnen staven. De vrees voor vervolging werd bovendien uitvoerig onderzocht door het CGVS.

We stellen dus vast dat betrokkene met zijn uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoonst. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig haar om aan te nemen dat zij in Afghanistan een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Bij zijn arrestatie op 06/08/2018 door de politie van Wetteren verklaart betrokkene verder dat hij lijdt aan hepatitis B. Hij neemt hiervoor geen medicatie.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn. Betrokkene zal bovendien eenmaal in het centrum nogmaals onderzocht worden door een arts die zal nagaan of betrokkene in het centrum kan verblijven en of zij 'fit-to-fly' is. Dit vormt een bijkomende garantie tegen een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene woont samen met O. S. N. (OV ...) een Nigeriaanse onderdaan met een verblijfsrecht in België en haar dochter I. L. (°(...)(2015)). Betrokkene ondernam tot op heden geen stappen om deze relatie officieel te maken. Bovendien opent het samenwonen met een persoon in legaal verblijf geen automatisch recht op verblijf. Hij kan eenmaal terug in Nigeria een procedure opstarten om op legale wijze terug te keren naar België. Het staat mevrouw O. bovendien vrij om betrokkene achterna te reizen naar Nigeria om daar het familiale leven verder te zetten. Hij kan de opschorting van onderhavig inreisverbod aanvragen in overeenstemming met de vigerende bepalingen ter zake om zijn eventuele partner in België te komen bezoeken.

Aangezien er een minderjarig kind in het dossier aanwezig is, dienen we rekening te houden met het 'hogere belang van het kind'. Het is onduidelijk in hoeverre betrokkene daadwerkelijk een intieme, familiale band met L. heeft opgebouwd. Volgens de 9bis aanvraag zou betrokkene voor dit kind zorgen. Hij is echter niet de vader van dit kind en heeft het ook niet geadopteerd. Er is ook niet bewezen dat hij financiële ondersteuning biedt aan het gezin. Betrokkene en mevrouw O. wonen volgens het rijksregister nog niet zo lang samen aangezien mevrouw O. tot 22/05/2017 officieel samenwoonde met de vader van L., I. C.. Het is onduidelijk sinds wanneer betrokkene effectief bij het gezin inwoont. Het kind heeft nog haar biologische vader en haar moeder in België, wellicht zijn deze personen belangrijker bij haar opvoeding en ontwikkeling dan betrokkene, die ze nog maar korte tijd kent. Een verwijdering van betrokkene schaadt de belangen van het kind dus niet.

Betrokken zou sinds 2013 in België verblijven. Volgens de regularisatieaanvraag is er sprake van inburgering en gaat betrokkene wekelijks naar de kerk. Men kan zich de vraag stellen in hoeverre dit

werkelijk elementen van inburgering zijn. Langdurig verblijf opent geen recht op verblijf. Betrokkene spreekt waarschijnlijk nog de taal van het land van herkomst, bracht daar het grootste deel van zijn leven door en heeft er waarschijnlijk nog familie/vrienden/kennissen wonen. Het opbouwen van een nieuw leven alginder zal waarschijnlijk niet zo moeilijk zijn. Bovendien betreft het hier een eerste toelating tot verblijf. Met deze beslissing mengt de overheid zich dus niet in het familiale en in het privéleven van betrokkene. Bovendien weegt het belang van de overheid in haar strijd tegen de illegaliteit op tegen het belang van het individu om zijn illegaal verblijf op Belgische bodem verder te zetten. Er is met andere woorden van een inbreuk op artikel 8 van het EVRM geen sprake.

In bovenstaande paragrafen gingen wij uitvoerig in op het familiale leven en de gezondheidstoestand van betrokkene. Wij hielden ook rekening met het hoger belang van het kind. We stelden geen inbreuk vast op artikel 74/13 van de wet van 15/12/1980.

Twee jaar.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om zonder de daartoe vereiste machtiging te werken. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole en op de bescherming van de economische en sociale belangen, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.”

Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt aldus dat de motieven, in weerwil van verzoekers beweringen, zeer specifiek zijn toegemeten op verzoekers geval en dat zij geenszins louter zijn terug te brengen op een eenvoudige verwijzing naar de asielpprocedure. Waar de verzoeker verwijst naar zijn integratie en sociaal netwerk en naar zijn relatie met O. S. N. en haar kind, merkt de Raad op dat de gemachtigde hieromtrent uitvoerig heeft gemotiveerd en dat de verzoeker op geen enkele wijze aannemelijk maakt waarom de desbetreffende motieven (aangaande de relatie met O. S. N., het hoger belang van het kind, de beweerde inburgering en het bijwonen van kerkdiensten) niet afdoende zouden zijn.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing zelf, alsook de geldingstermijn ervan, onderbouwen, op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hij hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. De verzoeker toont niet aan dat de opgenomen motieven niet afdoende zouden zijn in het licht van de duur van het inreisverbod of in het licht van de specifieke omstandigheden van zijn geval.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2, 3 en 4 van de wet van 29 juli 1991, is niet aangetoond. Ook een schending van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet is niet aangetoond.

3.1.2. De verzoeker voert tevens de schending aan van de zorgvuldigheidsplicht en van het redelijkheidsbeginsel.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ook het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De verzoeker betoogt dat de verweerder momenteel in *quasi* elk dossier een inreisverbod oplegt van twee jaar wanneer er geen sprake is van fraude. Deze bewering wordt echter op geen enkele wijze gestaafd. Met dergelijke blote beweringen toont de verzoeker geenszins een schending aan van de door hem genoemde rechtsregels.

Voorts merkt de Raad op dat uit de bespreking onder punt 3.1.1. reeds blijkt dat de gemachtigde wel degelijk en op zeer concrete wijze heeft gemotiveerd omtrent verzoekers persoonlijke omstandigheden en dat in de bestreden akte eveneens wordt toegelicht waarom in verzoekers geval wordt geopteerd voor een inreisverbod van twee jaar. De bewering dat de redengeving beperkt is tot de loutere vermelding dat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd, mist elke feitelijke grondslag.

De Raad merkt nog op dat de verzoeker nalaat op concrete wijze toe te lichten met welke (andere) specifieke omstandigheid er geen rekening zou gehouden zijn. Zodoende kan de verzoeker onder verwijzing naar artikel 74/11 van de vreemdelingenwet niet voorhouden dat de gemachtigde "automatisch" een inreisverbod van twee jaar oplegt. Hij maakt - gelet op het bovenstaande - evenmin aannemelijk dat de duur van het inreisverbod niet evenredig zou zijn met de omvang van de discretionaire bevoegdheid waarover de gemachtigde ter zake beschikt.

Waar de verzoeker verwijst naar de rechtspraak van de Raad, kan het volstaan erop te wijzen dat deze arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben.

Er dient dan ook te worden vastgesteld dat de verzoeker verzuimt om te verduidelijken in hoeverre de motieven van de bestreden beslissing zouden kunnen wijzen op een onzorgvuldige feitenvinding of een onaanvaardbare motivering. Het betoog van de verzoeker laat niet toe te concluderen dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde overeenkomstig artikel 74/11 van de vreemdelingenwet beschikt.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het redelijkheidsbeginsel is niet aangetoond.

In de mate dat de verzoeker tevens de schending van de hoorplicht beoogt aan te voeren, wijst de Raad erop dat het vervullen van de hoorplicht hoe dan ook slechts zin heeft voor zover het horen van de betrokkene de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Met andere woorden kan het niet voldoen aan de hoorplicht slechts dan tot de vernietiging van de aan de verzoeker opgelegde nadelige beslissing leiden indien hij bij het vervullen van zijn hoorrecht informatie had kunnen aanreiken op grond waarvan de gemachtigde had kunnen overwegen om deze nadelige beslissing niet te nemen, dan wel een minder nadelige beslissing te nemen. De verzoeker blijft op dit punt in gebreke. Bovendien moet worden opgemerkt dat de verzoeker, ter gelegenheid van zijn aanvraag van 5 februari 2018 om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, de mogelijkheid heeft gehad om alle elementen betreffende zijn specifieke situatie over te maken aan het bestuur. Daarnaast blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoeker op 6 augustus 2018, daags voor het opleggen van het thans bestreden inreisverbod, werd gehoord door de politiediensten. De verzoeker legde bij deze gelegenheden verschillende verklaringen af betreffende zijn persoonlijke situatie (verblijf in België, duurzame relatie, medische toestand, vrees bij terugkeer, enz.). Het administratief rapport "*illegaal verblijf*" van 6 augustus 2018 bevat een rubriek "*verhoor van de betrokkene*" en een "*formulier ter bevestiging van het horen van de vreemdeling*", waarin verzoekers verklaringen werden genoteerd. De verzoeker maakt op geen enkele wijze concreet aannemelijk waarom dit gehoor niet zou volstaan in het licht van de thans bestreden beslissing. In tegenstelling tot hetgeen de verzoeker voorhoudt, is het bestuur er overigens geenszins toe gehouden om ook nog andere personen (zoals verzoekers partner) te horen alvorens jegens een vreemdeling in onregelmatig verblijf de door de wet voorziene maatregelen te nemen.

De verzoeker toont bijgevolg geen schending aan van de hoorplicht.

3.1.3. Het eerste middel is ongegrond.

3.2. In het tweede en laatste middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te New York op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

In de synthesesamenvatting wordt dit middel als volgt onderbouwd:

"Schending van artikel 8 EVRM

Artikel 8 EVRM bepaalt:

"1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nadien is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten. de bescherming van de eerebaarheid of de goede zeden. of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. " (eigen onderlijning)

Het recht zoals hierboven omschreven heeft als essentieel doel de personen te beschermen tegen inmenging van de Staat in hun privé- en gezinsleven.

In casu moet de vrijwaring van deze basisrechten van naderbij worden onderzocht aangezien concludant in België een partner heeft (mevrouw O. S. N.) waarmee hij reeds sinds 2013 een gezin heeft gesticht.

Concludant zorgt bovendien samen met mevrouw voor het dochtertje van mevrouw uit een vorige relatie. Het is onbetwistbaar dat de relatie tussen partners deel uitmaakt van 'gezinsleven' zoals vervat in artikel 8 EVRM.

Uit vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de rechten van de mens (hierna: EHRM) volgt dat wanneer het familieleven tot leven werd geroepen op een moment dat de betrokkenen bewust waren dat de immigratiestatus van één van hen van die aard was dat het voortzetten van dat familieleven in het gastland van begin af aan precair zou zijn, de uitzetting van het gezinslid in illegaal verblijf slechts een schending uitmaakt van artikel 8 EVRM in uitzonderlijke omstandigheden (EHRM, Jeunesse t. Nederland, 3 oktober 2014, 12738/10).

Gezien de persoonlijke situatie van concludant en de situatie in zijn land van herkomst (Nigeria) waarbij zijn ouders en broers vermoord werden door een extremistisch islamitische beweging mocht concludant er terecht van uitgaan dat hij in aanmerking zou komen om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus te verkrijgen. De bestreden beslissing behelst dan ook ongetwijfeld een inmenging in zijn rechten gewaarborgd door artikel 8 EVRM.

Verwerende partij stelt in zij nota met opmerkingen dat het de vriendin van concludant vrij staat om betrokkene achterna te reizen naar Nigeria om daar het familiale leven verder te zetten. Concludant wijst er in dat verband ook op dat een mogelijke schending van artikel 3 en 8 EVRM samen moet worden beoordeeld. Immers zo het in feite inderdaad mogelijk zijn dat O. S. N., concludant zou achterna reizen. Echter lopen zij door de Christelijke achtergrond van concludant een enorm gevaar in Nigeria, waarbij niet kan uitgesloten of gegarandeerd worden dat zij geen schending van artikel 3 EVRM zullen ondergaan.

Op de staat rust inzake artikel 8 EVRM de positieve verplichting tot 'respect' voor het gezinsleven van concludant, het recht van concludant op ontwikkeling en handhaving van zijn gezinsleven. Dit omvat de noodzaak een afweging te maken tussen de belangen van de individu en de belangen van de staat (EHRM, Nunez t. Noorwegen, 28 juni 2011, 55597/09, §68).

De afweging nopens de belangen van de staat, mikt op het criterium van noodzakelijkheid van de inmenging in artikel 8, §2 EVRM met het oog op de vrijwaring van een dringende sociale behoefte in een democratische samenleving en de proportionaliteit met het nagestreefde legitieme doel.

Los van de vraag of de door concludant aangehaalde elementen met de vereiste zorgvuldigheid werden beoordeeld door de verwerende partij, is het feit dat concludant niet in het bezit is van een geldig paspoort of van een geldig visum niet proportioneel met de nagestreefde doel van de verwerende partij. Immers, concludant vormt op geen enkele manier een gevaar voor de openbare orde. Hij verblijft reeds sedert 30.05.2013 (d.i. intussen meer dan 5 jaar) in België en heeft hier een gezin gesticht met mevrouw O. S. N. en haar dochtertje.

Daarbij dient men ook rekening te houden met het feit dat concludant een blanco strafregister heeft en hij geen enkel misdrijf heeft begaan in het Belgische rijk.

De beslissing tot het opleggen van een inreisverbod voor twee jaar is bovendien zeer onproportioneel gelet op de sociale en familiale achtergrond van concludant. De partner van concludant beschikt over een duurzaam verblijfsrecht in België en geniet aldus het recht op gezinsleven in België. De overheid schendt op deze wijze niet enkel de rechten uit artikel 8 EVRM van concludant, doch eveneens het recht op privé- en gezinsleven van mevrouw O. S. N..

Het EHRM besliste in 2012 dat: "In order to address the question whether the measures taken against the applicant were proportionate to the legitimate aim that they were supposed to pursue, and whether the reasons given by the national authorities were "relevant and sufficient", the Court must examine whether the Swiss authorities took sufficient account of the particular nature of his case and whether they adopted, in the context of their margin of appreciation, the measures that were called for in order to adapt the sanctions regime to the applicant's individual situation." (Vrij vertaald: Betreffende de vraag of de maatregelen die tegen de aanvrager genomen zijn evenredig zijn aan legitieme doel die ze na moeten streven, en of de door de nationale autoriteiten aangehaalde redenen "relevant en voldoende" waren, moet het Hof onderzoeken of de Zwitserse autoriteiten voldoende rekening hebben gehouden met de bijzondere aard van de zaak en of de maatregelen zijn genomen, in het kader van hun beoordelingsbevoegdheid, rekening houdend met de individuele situatie van de aanvrager) (EHRM, Nada t. Zwitserland, 12 september 2012, 10593/08, §185).

In de voorliggende zaak is het duidelijk dat de Belgische overheid geen rekening heeft gehouden met alle relevante feiten. Concludant heeft reeds sedert 2013 een gezinsleven met mevrouw O. S. N., die in België duurzaam verblijfsrecht geniet. Het dochtertje van mevrouw O. S. N. aanvaard (sic) concludant ondertussen als haar eigen vader.

Het opleggen van inreisverbod voor een periode van twee jaar, kan de belangenafweging tussen de individu en de staat niet in het voordeel van de staat doen uitkomen. Bovendien was het adres van concludant steeds gekend bij de Belgische autoriteiten, die zijn aanwezigheid gedurende jaren hebben getolereerd.

Het is duidelijk dat de overheid hier haar beoordelingsbevoegdheid te buiten is gegaan met het nemen van deze zeer onproportionele beslissing.

Aldus en gelet op het voorafgaande dient dit middel als gegrond te worden beschouwd."

3.2.1. In de mate dat de verzoeker zich in de synthesesmemorie lijkt te beroepen op een schending van artikel 3 van het EVRM, in combinatie met artikel 8 van het EVRM, wijst de Raad er vooreerst op dat de verzoeker in zijn verzoekschrift op geen enkele wijze heeft verwezen naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM. De verzoeker kan dit niet voor het eerst doen in de synthesesmemorie aangezien het geen middel van openbare orde is en aangezien artikel 39/81, zevende lid, van de vreemdelingenwet uitsluit dat nieuwe middelen worden ontwikkeld in de synthesesmemorie. Voor zover de verzoeker voor het eerst in de synthesesmemorie een bijkomende schending van artikel 3 van het EVRM in het geding brengt, is het middel laattijdig en onontvankelijk.

Bovendien moet erop worden gewezen dat de thans bestreden beslissing op zich geen terugkeerverplichting of geen verwijdering naar het land van herkomst inhoudt. De verwijdering werd immers gelast met een andere beslissing van 7 augustus 2018. De kritiek aangaande het gevaar bij terugkeer is dan ook tegen een andere dan de thans bestreden beslissing gericht, zodat deze kritiek hoe dan ook niet ontvankelijk is.

3.2.2. De verzoeker beroept zich op een schending van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 23 juni 2008, *Maslov/Oostenrijk (GK)*, § 61).

De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, zal vooreerst het bestaan moeten aantonen van het privé- en/of het familie- en gezinsleven waarop zij zich beroept, en dit op voldoende nauwkeurige wijze in achtgenomen de omstandigheden van de zaak.

In casu beroept de verzoeker zich op een schending van zijn recht op het gezinsleven zoals beschermd door artikel 8 van het EVRM. Dit artikel definieert niet het begrip ‘familie- en gezinsleven’, die onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Wat het bestaan van een gezinsleven betreft, dient vooreerst te worden nagegaan of er sprake is van een gezin en of in de feiten blijkt dat de persoonlijke band tussen de gezinsleden voldoende hecht is (EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland (GK)*, § 150; EHRM 2 november 2010, *Şerife Yiğit/Turkije (GK)*, § 93). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven, is een feitenkwestie.

De Raad stelt vast dat de verzoeker er vanuit gaat dat hij kan bogen op een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Hij laat echter na om enig begin van bewijs bij te brengen omtrent de aard en de intensiteit van zijn relatie met zijn ‘vriendin’ en haar dochtertje. Daar staat tegenover het feit dat in de bestreden akte op zich niet wordt betwist dat er sprake is van een dergelijk gezinsleven. De gemachtigde stelt zich evenwel op het standpunt dat het belang van de staat inzake het doen respecteren van de verblijfsreglementering opweegt tegen het belang van de verzoeker om zijn onregelmatig verblijf in België verder te zetten. De concrete belangenafweging die in de bestreden akte is doorgevoerd, wordt door de verzoeker ook niet betwist. De gemachtigde benadrukt tevens op goede gronden dat het om een situatie van eerste toelating gaat.

De Raad wijst erop dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, *Slivenko/Letland (GK)*, § 115; EHRM 24 juni 2014, *Ukaj/Zwitserland*, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 10 juli 2014, *Mugenzi/Frankrijk*, § 43). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, *Kurić en a./Slovenië (GK)*, § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen.

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd door artikel 8 van het EVRM. Om te beoordelen of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet een en ander onderzocht worden in het licht van de vraag of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating tot binnenkomst en/of verblijf heeft verzocht, dan wel of het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf.

Dienaangaande moet erop worden gewezen dat niet wordt betwist dat het *in casu* een situatie van eerste toelating betreft nu de verzoeker niet beschikt over een verblijfsrecht of -machtiging in het Rijk, zodat er in deze stand van het geding geen inmenging is in het door de verzoeker voorgehouden gezinsleven. Aldus oordeelt het EHRM dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, maar moet eerder onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 105). Dit geschiedt aan de hand van de '*fair balance*'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een billijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39; EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 106-107). In het kader van een billijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, *Antwi e.a. v. Noorwegen*, § 89).

Een andere belangrijke overweging is of het gezinsleven zich heeft ontwikkeld in een periode waarin de betrokken personen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van een van hen er toe leidt dat het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Waar dit het geval is, zal er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 3 oktober 2014, *Jeunesse/Nederland (GK)*, § 108). In deze dient de Raad op te merken dat de verzoeker niet kan ontkennen dat het voorgehouden gezinsleven werd ontwikkeld in een periode waarin de betrokkenen zich ervan bewust dienden te zijn dat de verblijfsstatus van de verzoeker er toe leidt dat het voortbestaan van het gezinsleven in het gastland vanaf het begin precair zou zijn. Verzoekers enkele verwachting dat hem de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus zou worden toegekend, impliceert geenszins dat de verzoeker diende te weten dat zijn verblijf tijdens de procedure inzake het verzoek om internationale bescherming precair was.

Waar de verzoeker stelt dat het gegeven dat hij niet in het bezit was van een geldig paspoort of een geldig visum, niet proportioneel is met het doel van de bestreden beslissing, merkt de Raad op dat het thans bestreden inreisverbod de volgende motivering bevat aangaande artikel 8 van het EVRM:

"Betrokkene woont samen met O. S. N. (OV ...) een Nigeriaanse onderdaan met een verblijfsrecht in België en haar dochter I. L. (°(...))2015). Betrokkene ondernam tot op heden geen stappen om deze relatie officieel te maken. Bovendien opent het samenwonen met een persoon in legaal verblijf geen automatisch recht op verblijf. Hij kan eenmaal terug in Nigeria een procedure opstarten om op legale wijze terug te keren naar België. Het staat mevrouw O. bovendien vrij om betrokkene achterna te reizen naar Nigeria om daar het familiale leven verder te zetten. Hij kan de opschorting van onderhavig inreisverbod aanvragen in overeenstemming met de vigerende bepalingen ter zake om zijn eventuele partner in België te komen bezoeken.

Aangezien er een minderjarig kind in het dossier aanwezig is, dienen we rekening te houden met het 'hoger belang van het kind'. Het is onduidelijk in hoeverre betrokkene daadwerkelijk een intieme, familiale band met L. heeft opgebouwd. Volgens de 9bis aanvraag zou betrokkene voor dit kind zorgen. Hij is echter niet de vader van dit kind en heeft het ook niet geadopteerd. Er is ook niet bewezen dat hij financiële ondersteuning biedt aan het gezin. Betrokkene en mevrouw O. wonen volgens het rijksregister nog niet zo lang samen aangezien mevrouw O. tot 22/05/2017 officieel samenwoonde met de vader van L., I. C.. Het is onduidelijk sinds wanneer betrokkene effectief bij het gezin inwoont. Het kind heeft nog haar biologische vader en haar moeder in België, wellicht zijn deze personen belangrijker

bij haar opvoeding en ontwikkeling dat betrokkene, die ze nog maar korte tijd kent. Een verwijdering van betrokkene schaadt de belangen van het kind dus niet.

Betrokken zou sinds 2013 in België verblijven. Volgens de regularisatieaanvraag is er sprake is van inburgering en gaat betrokkene wekelijks naar de kerk. Men kan zich de vraag stellen in hoeverre dit werkelijk elementen van inburgering zijn. Langdurig verblijf opent geen recht op verblijf. Betrokkene spreekt waarschijnlijk nog de taal van het land van herkomst, bracht daar het grootste deel van zijn leven door en heeft er waarschijnlijk nog familie/vrienden/kennissen wonen. Het opbouwen van een nieuw leven alginder zal waarschijnlijk niet zo moeilijk zijn. Bovendien betreft het hier een eerste toelating tot verblijf. Met deze beslissing mengt de overheid zich dus niet in het familiale en in het privéleven van betrokkene. Bovendien weegt het belang van de overheid in haar strijd tegen de illegaliteit op tegen het belang van het individu om zijn illegaal verblijf op Belgische bodem verder te zetten. Er is met andere woorden van een inbreuk op artikel 8 van het EVRM geen sprake.”

Door louter te wijzen op de relatie met mevrouw O. S. N. en haar kind, elementen die concreet in rekening werden genomen en werden afgewogen tegen het belang van de staat bij de migratiecontrole, en op het gegeven dat de verzoeker geen strafblad heeft, maakt de verzoeker geenszins concreet aannemelijk dat het bestreden inreisverbod zijn gezinsbelangen op onevenredige wijze zou aantasten. De verzoeker betwist op zich niet dat mevrouw O. S. N. hem kan bezoeken in Nigeria en evenmin betwist hij dat de biologische vader van het kind van mevrouw O. S. N. belangrijker is voor dit kind dan de relatief recente banden die er mogelijks zijn opgebouwd met de verzoeker. De verzoeker betwist evenmin dat hij geen enkele stap heeft gezet om de relatie officieel te maken.

Waar de verzoeker stelt dat de Belgische autoriteiten zijn aanwezigheid gedurende jaren hebben getolereerd, wijst de Raad erop dat uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker vanaf september 2013 reeds verschillende bevelen heeft gekregen om het grondgebied te verlaten. Van enig jarenlang getolereerd verblijf, is dan ook geen sprake.

De verzoeker maakt derhalve niet aannemelijk dat er sprake is van dwingende elementen die zouden kunnen doen besluiten tot het bestaan van uitzonderlijke omstandigheden in de zin van de hoger aangehaalde rechtspraak en die zouden leiden tot een schending van artikel 8 van het EVRM.

3.2.3. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes juni tweeduizend negentien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE